

עמ"ת 52842/03/20 - דניאל גולדנברג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 52842-03-20 גולדנברג נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אביגדור דורות

העורר: דניאל גולדנברג על ידי ב"כ עו"ד דותן דניאלי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

על ידי פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' סגן הנשיא, השופט י' מינטקביץ), מיום 25.3.20, במ"ת 39949-02-20, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. בכתב האישום יוחסו לעורר מספר עבירות של סחר בסמים מסוכנים ועבירה של החזקה בסמים שלא לצריכה עצמית. בית המשפט קמא ציין בהחלטתו, כי לא קיימת מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. בית המשפט קמא ציין, כי תסקיר המעצר מלמד כי העורר לא שיתף בעבר פעולה עם הליכים משפטיים שהתנהלו נגדו; כי העורר אינו בשל להליך טיפולי; כי הערכת הסיכון כי ישוב לבצע עבירות היא גבוהה; וכי חלופת המעצר בפיקוח בן משפחה לא תפחית סיכון, ולאור כל זאת הומלץ להורות על מעצר העורר. בית המשפט קמא ציין, כי המלצתו של שירות המבחן מעוגנת היטב בנסיבות המקרה ובשכל הישר. נקבע בהחלטה, כי מהתסקיר עולה באופן ברור כי העורר אינו מתאים לחלופה ועל כן אין אפשרות להורות בעניינו על חלופת מעצר.

3. העורר העלה בהודעת הערר מספר נימוקים כדלקמן:

ראשית, נטען כי טעה בית משפט קמא בהחלטתו בתיאור המעשים המיוחסים לעורר.

שנית, נטען כי שגה בית המשפט קמא בהחלטתו כי אין מקום לבחון חלופה.

שלישית, נטען כי בעת האחרונה הורו בתי המשפט על שחרור עצורים רבים מתוך התחשבות בסיכוי להידבקות בנגיף הקורונה, בעת שהותם במעצר.

רביעית, נטען כי לאור ההגבלות על חופש התנועה, נוכח מצב החירום, הסיכון להישנות ביצוע עבירת סחר בסמים הינו נמוך ביותר.

בדיון שהתקיים היום נטען כי בניגוד לאמור בתסקיר המעצר, אחיו הבכור של העורר (דניאל) יוכל

לשמש כמפקח ומסקנת שירות המבחן בדבר קושי של בני המשפחה לשמש מפקחים, מקורה בטעות.

4. לאחר ששקלתי את טענות העורר, הן בהודעת הערר והן בדיון שהתקיים היום בפניי, הגעתי למסקנה כי אין מקום לקבלת הערר. להלן אתיחס לטענות הסנגור אחת לאחת.

5. בכל הנוגע לטענת הטעות שנפלה כביכול בהחלטת בית המשפט קמא, הכוונה היא לתיאור הרקע המופיע ברישית ההחלטה. בית המשפט קמא ציין, כי על פי עובדות כתב האישום, העורר ביצע 11 עסקאות של מכר סמים "בעבור סכומים של מאות שקלים בודדים בכל פעם". עוד צוין שם, כי העסקאות היו "מול שלושה אנשים שונים להם מכר הנאשם סמים". אכן, יש בדברים הנ"ל אי דיוקים מסוימים, שכן עיון בכתב האישום מלמד כי מתוך 11 האישומים של סחר בסמים, רק בחלק מהם מיוחסת לעורר מכירה בעבור תשלום כסף (אישומים מס' 1, 2, 7, 10 ו-11), בעוד שבחלק מן האישומים מיוחסת לעורר מכירת סמים לצלמת בשם שרית עוקשי (אישומים 3, 4, 5, 6, 8) בתמורה לצילום סרטוני תדמית, נוכח רצונו של העורר לפרסום ביישומון הטלגרם. כמו כן, בכתב האישום מיוחס לעורר ביצוע עסקאות סמים מול שני אנשים שונים ולא מול שלושה. הגם שנפלו אי דיוקים בתיאור הרקע המופיע בהחלטה, אין בכך כדי להצדיק את קבלת הערר. דווקא ביצוע עסקאות הסמים תמורת צילום סרטוני תדמית, לבקשת העורר, לשם פרסום האפשרות לרכוש ממנו סמים, מהווה שיקול לחומרה בהשוואה למכירת סמים תמורת כסף מזומן.

6. בכל הנוגע לטענה כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו כי אין מקום לבחון חלופה, הרי שאין מקום לקבלתה, הואיל ובית המשפט קמא ניתח את תסקיר המעצר על כל היבטיו וקיבל את המלצת שירות המבחן, שלא בא בהמלצה בנוגע לשינוי תנאי מעצרו של העורר בשלב זה. אמנם בית המשפט קמא ציין בהחלטתו כי "חרף נקודת המוצא הלא נוחה, הוזמן תסקיר מעצר", אולם אין בדברים אלה כדי ללמד כי בהחלטתו קבע בית משפט קמא כי אין מקום לבחון חלופה, כאילו מדובר, כביכול, בערר על ההחלטה להזמין תסקיר מיום 26.2.20.

7. זה המקום להזכיר את ההלכה, לפיה נקודת המוצא לדיון היא שעבירות המיוחסות לנאשמים לפי פקודת הסמים המסוכנים, מקימות נגדם עילת מעצר סטטוטורית, וכי לפי סעיף 22ב(ב)(1) לחוק סדר דין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ב-1996, לא יורה בית המשפט על מעצר בפיקוח אלקטרוני לגבי מי נאשם בעבירות מהסוג דנן, אלא אם כן שוכנע - מטעמים מיוחדים שיירשמו - כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם ניתן להסתפק בכך. הכלל הוא, שעבירות מסוג זה מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, ואילו הוראה על מעצר בפיקוח אלקטרוני או על שחרור לחלופת מעצר היא בגדר חריג לכך (בש"פ 692/19 רועי רז נ' מדינת ישראל (12.2.19) פסקה 15; בש"פ 4214/18 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.18), פסקה 22). במקרה הנוכחי, וכפי שציין בית משפט קמא, לחובת העורר עבר מכביד הכולל הרשעות במגוון עבירות ובהן סחיטה באיומים, אלימות, פגיעה, תקיפת שוטר ועבירות רכוש רבות, אשר בגינן נדון למאסרים לא מעטים המצטברים למספר שנים. ראוי לציין, כי מתדפיס המידע הפלילי עולה כי רק בשנת 2019 הורשה העורר על ידי בית משפט השלום

בתל-אביב (10.1.19); בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (4.6.19) ובית משפט השלום בבאר-שבע (7.11.19). עברו של העורר מצביע אפוא על דפוס עברייני, ועל כך כי אין עליו מורא חוק, וכדברי בית המשפט קמא: "**ההרתעה בענייננו נכשלה כישלון חרוץ**".

8. בכל הנוגע לטענה, כי בעת האחרונה הורו בתי המשפט על שחרור עצורים רבים מתוך התחשבות בסיכוי להידבקות בנגיף הקורונה, בעת שהותם במעצר, הרי שאין הדברים משקפים נכונה ובאופן מדויק את מצב הדברים. אפנה לעניין זה להחלטות הבאות: מ"ת (י-ם) 68461-02-19 **מדינת ישראל נ' סופר** (26.3.20), שם נקבע כי לא הוכח כי במצב הקיים כיום סביבת שב"ס מסכנת יותר מאשר אם העצור ישוחרר. צוין בהחלטה כי שב"ס נוקט אמצעים רחבים למניעת הידבקות אסירים ומספק אמצעים כדי להבטיח את בריאות העצורים והאסירים; מ"ת (ת"א) 14567-01-19 **מסילטי נ' מדינת ישראל** (20.3.20), שם נקבע כי מגיפת הקורונה יכולה להיחשב מבחינת הבסיס המשפטי לעיון חוזר כשינוי נסיבות המחייב דיון בו. אף שהיה מדובר בעצור בן 57, הסובל מכאבי גב כרוניים ויתר לחץ דם, נדחתה הבקשה. עמ"ת (ב"ש) 52905-03-20 **אליהו ביטון נ' מדינת ישראל** (31.3.20), שם נקבע כי בנסיבות ספציפיות וקונקרטיות יכול ומגיפת הקורונה תשמש בסיס לעיון חוזר, אולם זאת ייעשה רק כאשר באופן ספציפי יוכח לבית המשפט שמצבו הבריאותי של אותו עצור מצדיק זאת. עוד ראו: בש"פ 2292/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.3.20), שם נקבע כי אין להקל ראש בחומרתו של המשבר הבריאותי השורר בימים אלה, ואולם אין במשבר זה, ובחשש מאפשרות החשיפה לנגיף, כדי להוות שיקול בלעדי בבוא בית המשפט לדון בבקשות להארכת מעצר. נקבע, כי בית המשפט המחוזי לא התעלם מעניין זה וקבע כי אינו גובר על יתר הנסיבות וכי אין נימוק המצדיק לשנות מהחלטתו. במקרה שלפנינו, המדובר בצעיר בן 22, ולא נטען כי מצב בריאותו מסכן אותו באופן מיוחד. לאור האמור, אין לקבל את טענות הסנגור כי הסיכוי להידבקות בנגיף הקורונה מצדיק את קבלת הערר.

9. באשר לטענה כי לאור ההגבלות על חופש התנועה, נוכח מצב החירום, הסיכון להישנות ביצוע עבירת סחר בסמים הינו נמוך ביותר, הרי שההגבלות נוכח מצב החירום משתנות לעיתים תכופות ונראה כי לאחר חג הפסח ייתכנו הקלות מסוימות. לאור האמור, לא ניתן לקבוע כי הסיכון להישנות ביצוע עבירת סמים הינו נמוך ביותר באופן המצדיק את קבלת הערר.

10. אשר לטענה בדבר טעות בתסקיר, שמקורה בקיום שיחת טלפון עם אחיו של העורר, בניגוד למפגש פרונטלי, מוכן אני להניח כי המסקנה בדבר קושי מצד בני המשפחה לפקח על העורר, אינה מדויקת. יחד עם זאת, צוין בתסקיר כי לאבי המשפחה רישום פלילי והוא אינו מהווה דמות סמכותית לגבי העורר. צוין בדיון, כי האח הבכור הינו סטודנט, שבשלב זה מושבת מלימודים, ולכן יוכל לשמש כמפקח. איני סבור כי יש בעובדה זו כדי להטות את הכף לכיוון קבלת הערר, בהתחשב בכל יתר הנסיבות שפורטו לעיל.

11. לאור כל האמור לעיל, הערר נדחה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, י"ב ניסן תש"פ, 06 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.